

съ никого дума неискашъ да срѣщнешъ: само съ змейната, съ За-
хари́на туку шушукашъ. Ама азъ да доде тази вечеръ ще ѝ дамъ
едно.....

Калина. Само да го направимъ.

Х. Гена. Очаквашъ ли я тази вечеръ?

— Нали за герданя ще доде да ѝ го дамъ.

— Хубаво де! Дай си герданя, пъкъ ти....

— Азъ не нося герданъ, като всички се нагиздятъ.

— Тъй ти като ракъ — все наопаки.

Мълчание.

Х. Гена. Азъ немага те наддума, ами иди и сними отъ раклата въз-
красенскитъ свѣщи да ги запалимъ срѣдъ бориката, а азъ ще
запаля восъченицитъ по прозорпитъ.

VIII.

Калина се качи по стълбата, а майка ѝ почва да пали мал-
ки восчени свѣщи по прозорци. Здрача се; трепкътъ воценицитъ
между зеленината, придаватъ на вечерята празниченъ гледъ;
наоколо изъ махлата пламватъ и на други порти и прозорци
воценици. Настава тишина, като че всичко се е смълчало да ви-
ди по-добре че настъпва свещенна вечеръ.

Калина е застанала на тарпузана, гледа наоколо си уне-
сена.

Гласове отъ улицата: — Добъръ вечеръ Калино! Добъръ вечеръ Калинке!

Калина. /Сепната, надвѣсва се прѣзъ тапузана/ Добъръ вечеръ!

Сжитѣ гласове. Искашъ ли гости гости!

Калина. Влѣзте де — влѣзте!

IX.

Влизатъ петъ дѣвойки, празнично облѣчени — Калинина
пора.

Малина. Ой ма Калино, таквазъ зеленина нигдѣ нѣма.

Върба. Ако Косъ, Калина забрави!

Койка. То се знай!

Здравка. Доброто при добро отива.

Х. Гена. И дорото го добро не срѣща, дѣвойко, понѣкога.